

H:o)nza Vojtko

Morana Mařena

ukázka z knihy

...v tu samou noc seděl na posedu myslivec. Byl to luxusní posed. Vlastně taková malá chatička na nohách. Byla vypořstovaná starým jekorovým kobercem, samozřejmě zeleným. Měla dvířka na západku a po všech stranách otevírací okna, to aby mohl zdatný a hrdinný myslivec sedět v klídku a teple a vyčkávat na zvěř, která by se mu nešťastná připletla do hledáčku dalekohledu. Tento myslivec si sebou na noční čekanou vzal dokonce dvoulitrovou termosku s horkých černým slazeným čajem. A samozřejmě sváču. To kdyby jednomu v noci vyhládlo. A že jemu teda vyhládlo a ne jednou. Podle toho taky vypadal. Kdyby chudák věděl, že už jen tím jak táhnul čajovou termosku s velkou taškou s jídlem, udělal tolik hluku, že by ho v tuto chladnou listopadovou noc slyšelo i hluché zvíře. Ale to on nevěděl. Vlastně měl celou dobu v hlavě vlastní hon, kdy si představoval, jak o dnešní akci bude vyprávět chlapům v práci, jaký je to hrdina a chlap, že dokáže strávit sám na posedu celou noc. A ještě k tomu lovit! To, že za svůj myslivecký život ulovil akorát pár zajíců, už nikomu neprozrazoval. Proto se taky nikdy nechlubil svým známým, když byla na blízku jeho manželka. Ta vždycky dokázala přivést na pravou míru, kolik toho kdy trefil. Na jeden pokus nikdy ale hrdý nebyl, a o kterém samozřejmě nikdo nevěděl. To bylo tenkrát, když si ve své termosce nenesl jenom čaj, ale i pořádnou dávku rumu. Tak mu to chutnalo, že měl vypito za víc jak hodinu celý obsah. A podle toho taky vypadal. Jenže zrovna se mu na číhací louku přišel napást statný jelen. To na nic nečekal, popadnul flintu, otevřel okýnko, samozřejmě taky vypořstované s naolejovanými panty, aby nevrzalo a jal se skolit konečně své větší zvíře, než byl zajíc (no dobrá i pár bažantů). Zamířil a trefil. Jenže blbě. Jelen se chvilku válel v trávě, aby se pak namáhavě zvednul a odklusal s jednou kulhavou nohou zpátky do lesa. Bůh ví, jak dlouho musel trpět, než vypustil svoji jelení duši. Tohle se nedělá. Tohle bylo kruté. Krutější než střílet zvířata pro zábavu a ne z nutnosti nebo hladu. Zahnal tuhle vzpomínku tak rychle, jak výstřel a spokojeně se s kusem žvance uvelebil na sedáku v posedu. V jedné ruce kus chleba namazaný s pařtikou a proložený tlustými kusy šunky a v druhé dalekohled. Co kdyby... Sedí,

cpe se a pozoruje les okolo jeho posedu. Byl to borovicový les. Proložený obrovskými kusy kamenů. Měl to tam rád. Málokoho na tenhle posed pustil. Vlastně si tak trochu vydobyl, že to bude jeho soukromý posed. Kdyby jen věděl.

Jak pomalu otáčí hlavu, všimnou si jeho oči drobného pohybu na pravé straně lesa. Okamžitě přesune veškerou pozornost i své mohutné tělo tím směrem. Skoro přestal polykat. Pak se zhluboka nadechne, ale tím si bohužel způsobil, že mu kus chleba vlítнул do špatné trubice a on se rozkašle. Dlouze a hlasitě. Kruci, zanadává si, když se mu plíce uklidní. Dokonce i on uhádnul, že tenhle randál muselo být slyšet hodně daleko. Přesto se vrátí očima k dalekohledu s malou nadějí, že třeba foukal vítr proti němu a to zvíře nic neslyšelo. Ano. Něco se tam pořád hýbe. Se vzrušením nakonec odloží nedojedený kus krajíce a popadne dalekohled oběma rukama. Ano. Něco se tam rozhodně hýbe. Ale co to je? Neodkáže pořádně zaměřit svůj slabý zrak, i když posilovaný čočkami dalekohledu. Šteluje, snaží se přiblížit a pořádně zaměřit. Možná to neměl dělat. Jakmile si našteluje skleněné oči, tak jak potřebuje, uvidí jelena. Ne nepodobné tomu, co ho strašil v tajném mysliveckých vzpomínkách. A mám tě, pomyslí si vítězoslavně. Odloží pomalu dalekohled na vypolstrovanou lavici a pomalu si vezme do rukou flintu. Druhou rukou otáčí klíčkou na okně, aby mohl co nejkliidněji otevřít okno, které vypálí jeho opravnou ránu. Tentokrát to nesmím zmrvit, další myslivecká myšlenka. Pomalu si přiklání hlavici se zaměřovačem k pravému oku. Ještě, že dojedl, teď může v klidu zastavit dech a připravit se na ránu. Když zaměřovačem hledá svoji kořist, málem se lekne. Jelen pořád stojí na místě a upřeně se dívá přímo myslivcovi do oka. Ani se nehne. Dostaneš to přímo do kebuly, vletí mu do mozku vzteklá myslivecká myšlenka. Prdím na trofej. Radši ti pořádně rozmlátil lebku, abych měl jistotu. Kus paroží si můžu koupit, jedna statečná myslivecká myšlenka za druhou. Nadechne se. A zmáčkne spoušť. Rána. Silná a jistá. Honem se podívá přes čočku zaměřovače. Aby viděl, že jelen pořád stojí na místě. A pořád se dívá. Kruci! Byl si stoprocentně jistý, že zamířil správně. Ani ve snu ho nenapadlo, že každý živý jelen, by po takové ráně okamžitě vzal kopyta na ramena a byl by dávno v náručí zeleného lesa. Znovu si zkontroluje flintu, i jednooký zaměřovač. Znovu se zhluboka nadechne, jukne pro jistotu okem na stojící zvíře. A rána. Silná a jistá. K ničemu. Jelen dál stojí na místě. Hlavu svěšenou. Nechce se ale pást. Spíš vypadá jako býk před toreadorem. „No to snad není pravda“, zahaleká si myslivec, teď už i šeptem. Zopakuje veškeré pohyby i činnosti, aby vyšla třetí rána. Silná a jistá. Honem se podívá přes

dalekohled. Skvělý! Jelen už na místě nestojí. Musel se svalit do trávy. Dalekohledem sjede očima k trávě na louce. Po zvířeti ani památka. Zaplaví ho panika. Snad se to neopakuje? Snad jsem tu rohatou svini zase jenom nepostřelil? Jedna důležitější myslivecká myšlenka za druhou. To se změnil vítr a slyšel mě a zdrhnul, ujišťoval se a uklidňoval. Snažil se zhluboka dýchat. Pomohlo to. Uklidnil se. Ale strachu v něm bylo pořád dost. Proto se rozhodnul, že prdíl na celonoční čekanou. Radši slezu, vlezu si do auta a dojedu se dospat domů. Ano, tak to udělám. Ujistil se zdatný myslivec. Zabalil si flintu. Zabalil si nedojedený kus chleba s paštikou a se šunkou. Zavřel víčko od termosky. Všechno popadnul do pazour a tou volnějši, zvednul závoru ode dveří. Neudělal ale ani jeden krok po žebříku od posedu. Jakmile otevřel dveře, jeho oči si okamžitě všimli statného jelena, který stál přímo pod posedem. A upřeně se díval myslivcovi přímo do očí. A k hrůze očí, se přidala i hrůza uší. Najednou se přihnul vítr, který se mu smál. Hnusně a pohrdavě se mu smál. Přece se nebudu bát tupýho zvířete, popadne zbytek své odvahy myslivec. A nejenom odvahy. Popadne krabičku s chlebem a mrští jí po jelenovi. Je si jistý, že prostě zdrhne. Kdybych si blbec neschovával pušku! To je tak, když jste nejen myslivec, ale pořádku milovný myslivec. Snad se mu to zdálo, ale krabička jakoby jelenem prolítla. Zařve. „Táhni, potvoro!“ a k tomu zadupe mysliveckýma holínkama. Jelen se ani nehne. A ten vítr se pořád směje! Počkej! Tady se opravdu někdo směje! Uvědomí si jeho zelený mozek. A spustí vlnu panického strachu. „Kdo je tu?“, zařve do lesa. „Kdo si se mnou hraje?“, zařve znovu. „Mám pušku a neváhám ji použít!“, dodává si odvahy. Jenže každou zakřičenou větou se smích jen stupňuje. Teď už se mu směje někdo přímo do ucha. Jelen se probudí ze svého strnulého výrazu. Pomalu skloní hlavu a pak začne silně a jistě bouchat svými parohy přímo do nosných trámů posedu, až se celý rozvibruje a dodává větrnému smíchu nový náboj. Myslivec strachy pustí vše co má v ruce. Pod posed dopadá jak termoska, která se roztříští na tisíc kusů. Flinta ve futrálu odskáče po šprušlých žebříku, aby tlumeně hekla přímo do trávy. Stojí, drží si uši a křičí do borového lesa. Jenže pořád slyší. Pořád slyší smích, který je už k nesnesení. Už se nesměje. Už křičí do uší jasně zřetelné slovo báááááás. „Bááááááás!“ . „Báááááááááás!“ a pořád dokola a pořád blíž. Až mu hlas expolduje přímo v jeho hlavě. V jeho vlastním mozku.

Najdou ho druhý den večer. Klepající ho se zimou. Podchlazeného. Mumlající ho nesmyslná slova. Šíleného. S vytrhanými chumáči vlasů. Šedivých.

Na hoře kamenů puknul druhý kámen.

„Bás“ - (keltsky zemři)